

Tam ve daimî bir üstad: Şahs-ı mânevî

Eski zamanda değiliz. Âhîrzaman asrı, “Eski zamana benzemez. Şahıs ne kadar da harika olsa, şahs-ı mânevîye karşı mağlûp olmak kâbildir.1” Gâyemiz Risâle-i Nûr’un şahs-ı mânevîsini enzâr-ı cihana, ehl-i îmâna ve insanlara göstermektir.

Şahs-ı mânevî, nâfiz bir içtîhâda mâlik ve bir velâyet-i kâmileyi haiz, yüksek ve azîm bir heyetin tesânüdüyle, o heyetin telâhuk-u efkârından (fikirlerin birbiri peşine gelip birleşmesinden) ve rûhlarının tenâsübüyle (uygunluğuyla) birbirine yardım etmesinden ve hürriyet-i fikirlerinden ve taassuplarından âzâde (hür, serbest) olarak tam ihlâslarından doğan, dâhi ve daimî bir cemaatin rûh-u mânevîsidir. İşte böyle bir cemaatin şahs-ı mânevîsi bir veliyy-i kâmil hükmüne geçebilir. İşte, ey Risâle-i Nûr şakirtleri ve Kur’ân’ın hizmetkârları! Sizler ve bizler öyle bir insan-ı kâmil ismine lâıyk bir şahs-ı mânevînin hasseleri ve âzâlarıyız.

Özellikle bu zamanda kıymet ve kuvvet, mütesânid cemaatten tezâhür eden şahs-ı mânevîdedir. Lillahilhamd, Risâle-i Nûr’un eczalarından ve şakirdlerinin tesânüdünden tezâhür eden bir şahs-ı mânevî, bizlere ve bu zamana Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyân’ın hakâikını izhâr etmeye en mükemmel bir rehber, bir mürşiddir. Her birimiz onun evsâf-ı azîmesinden bir nevî mazhâriyetle istifâde ederiz. Çünkü Risâle-i Nûr’un samîmî, hâlis şakirtlerinin hey’et-i mecmûasının kuvvet-i ihlâsından ve tesânüdünden süzülen ve tezâhür eden bir şahs-ı mânevî, bâki ve muktedir bir kuvvet-i zahrdır, bir rehberdir.

Şahs-ı mânevî; ihlâs, sadâkat ve tesânüd sıfatlarını üzerinde toplayan bir cemaatin nefsânî hislerinin, hallerinin ve enâniyetinin Kevser-i Kur’âniye havuzunda erimesidir. Bediüzzamân Hazretleri’nin tâbîrince “Zaman cemaat zamanıdır. Hâkim, rûh-u cemaatten çıkmış, az mütehasis (harfî fikirlerden az hislenen ve etkilenen), sağırca, metin bir şahs-ı mânevîdir ki, şûrâlar o rûhu temsil eder.2” Şahs-ı mânevî, çok ruhların imtizâcından ve tesânüdünden ve efkârın telâhukundan (fikirlerin birbiri arkasına gelip birleşmesinden) ve birbirine yardımından ve kalblerin birbirine in’ikâsından ve ihlâs ve samîmiyetlerinden, mezkûr bir heyetten çıkabilir. İşte şahs-ı mânevî, o heyetin bir rûh-u mânevîsi hükmüne geçer.

Şahs-ı mânevî; hem İslâmiyetin, hem de Risâle-i Nûr’un rûh-u aslisine uygun, özellikle Risâle-i Nûr eserleriyle hayatımıza girmiş ve bu asırda vazgeçemeyeceğimiz bir kavramdır. Nazar-ı dikkat ve im’ânla (çok dikkatle) bakıldığında Risâle-i Nûr’un şahs-ı mânevîsi mir’ât-ı mücellâdır (cilâlanmış, parlak aynadır). Ehl-i ibret ve erbâb-ı basîret istese, o âyinede Resûl-i Hâşimî Aleyhissalâtü Vesselâm’ı seyredebilir.

Şahs-ı mânevî, Kevser-i Kur’âniye havuzudur. Benliği değil, nahnü’yü içerir. Ben değil, biz rûnuna sahip olmaktır. Bir buz parçası olmaktansa, bir su zerresi olmaya kanaat edebilmektir. Nefsânî arzulardan ve şahsî fazîletlerden vaz geçebilmektir. Şahs-ı mânevî içerisinde, dâhî hatta yüz dâhî kuvvetinde şahıslar ve şahsiyetler bulunabilir. Bu dâhî şahsiyetler de o Kevser-i Kur’âniye havuzunda enelerini ve şahsiyetlerini eritmek zorundadır. Yani, eneyi nahnüye tebdîl edebilmeli, ben değil biz diyebilmelidirler. Şahs-ı mânevîyeye dâhil olan kişi meselelere şahsî değil küllî, umûmî ve cemaatî bakabilmelidir.

Risâle-i Nûr'un hakîkî talebeleri tam tasaffî edip, eneden uzaklaşarak bir buz parçası hükmündeki enâniyetlerini havz-ı Nûr'da eritip, bu sûretle tasavvurunda hayalin bile âciz kaldığı koskoca Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsinin şerefiyle ve makâmıyla müftehir olmayı ve ona tam şakird olmayı ve o saadete tam girmeyi Rahîm-i Mutlak'tan ihsan-ı îlâhî nevînden istiyorlar.

Şahs-ı mânevî, müntesibi olanların hukukunu muhâfaza eder. Onun içindir ki şahs-ı mânevî hukûkuna zarar vermekten akrepten, yılandan kaçır gibi kaçınılmalıdır. Şahs-ı mânevîye kuvvet vermek ve ondan kuvvet almak ve ona zarar vermemek elzem görünmektedir. Şahs-ı mânevîyi tenkid etmek ve zarar vermekle, bu hizmetteki umûm kardeşlerimizin hukûkuna tecâvüz, hem hizmet-i Kur'âniyenin hürmetine taarruz, hem hakâik-i îmâniyenin kudsiyetine hürmetsizlik etmiş olunur.

Risâle-i Nûr'un hizmet toprağı ve tarlası, cadde-i kübrâ-i Ku'âniye ve velâyet-i kübrâdır. Sırr-ı ihlâs, hakikat-i uhuvvet ile tesânüd ve dâvâ-i Kur'âniyede sadâkat Risâle-i Nûr'un en ehemmiyetli üç rûknüdür. Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsinin mu'cize gibi şifâ duâsı kerâmetiyle tehlikelere karşı mukâvemet eder konumdadır.

Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsi çok kuvvetli ve metânetli, câzibedâr bir mıknaş gibidir. Sâfî rûhları o câzibeyle çekiyor. Bu çekimde idrâkin payı çok azdır. Tamâmen rûhîdir. Sırr-ı ihlâs ile nûrlanıyor ve mayalanıyor. Zirâ herşey nûr ile görülür, anlaşılır ve bilinir. İşte şu kitâb-ı kebîrin, mânevî ve sermedî güneşi olan Kur'ân-ı Kerîm'in nûr-u tecellîsine bu asırımızda "Nûr" ismiyle müsemma olan Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsi mazhâr olmuştur.

Risâle-i Nûr bu asırda, bu tarihte bir urvetül-vüskadır. Yani çok muhkem, kopmaz bir zincir ve bir hablullahtır. Ona elini atan yapışan, necat bulur. Risâle-i Nur'un şahs-ı mânevîsi nâsih-i ümmettir. Ona yapışan inşaallah kurtulur. Çünkü Risâle-i Nûr sefine-i Nûh ve hidâyettir. Onun içindir ki bu asırda Hâdî-yi Ümmet, sefine-i hidâyet Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsidir.

Cemaatin şahs-ı mânevîsi sırr-ı uhuvvete bağlıdır. Uhuvvet, dâvâ-i Kudsiye-i Kur'âniyenin rûh-u mânevîsi hükmündedir. Uhuvvet ile, sadakât ile, ihlâs ile mücehhez olmayan bir Nûr Talebesi binlerce kez Sözlere okusa da tefeyyüz edemez, istifâde ve istifâza edemez. Onun için Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsine kanâat etmek elzem görünüyor.

Risâle-i Nûr'un mütalâası ve müzâkeresi ile uğraşan bir Nûr Talebesinin dâvâsı ona rûh oluyor, dâvâ onda aşk derecesine çıkıyor. İşte aşk-ı hakîkiye giden yol...! Ya fenâ fi'l-ihvân ile fenâ olmak, ya da vücûdunu mücîdine fedâ etmek gerekiyor. Fenâ ve fedâ etmediğimiz takdirde, ya bâd-ı hevâ zâil olur, gider veya O'nun malı olduğundan, yine O'na rücû eder.

Elbette ki Risâle-i Nûr'un şahs-ı mânevîsinde inâyet-i İlâhiyenin ve füyuzât-ı Muhammediyenin (asm) temâdîsini (devamını) müşâhede edebilmeliyiz. Risâle-i Nûr ve şakirtlerinin şahs-ı mânevîsi şimdi âlem-i beşeriyette bütün evsâfıyla ve dinin ve insanlığın bütün memdûhasıyla (methedilerek övülmesiyle) o mânevî şahıs muttasıf olarak hakîkî, kusûrsuz, hem zerre miktarı lekesiz halk olunmuş. Ve gâye-i fikri, beşer âlemini, hiçbir matlûb ve maksâd olmamak şartıyla rahmet-i İlâhiyeye kavuşturmak için halk olunmuş. Yegâne dünyanın en dindâr ve en büyük mürşididir.

Üstâd Bedüzzamân Hazretleri şahs-ı mânevî için çok ehemmiyetli bir açıklama yapıyor. Şöyle ki; "Aziz kıymettar, sadık ve sebatkâr kardeşlerim, Fihristeyi, taksimü'l-â'mâl tarzında mütesânid heyetinizin şahs-ı mânevîsine tevdiiniz çok güzeldir. Tam ve daimî bir üstâd buldunuz. O mânevî üstâd, bu âciz kardeşinizden çok yüksektir; dahâ bana ihtiyaç bırakmıyor." Biz de "Fehimtü ve sadakte" diyerek "Anladım ve doğru söyledim" diye mukabele ediyoruz.

Dipnotlar:

1- Emirdağ Lâhikası-II, 2006,s: 729

2- Sünûhât-2007, s: 123, 24.

3- Kastamonu Lâhikası, 2006, s: 35.